

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 518/2025
07.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Марића, због продуженог кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Марића, адвоката Биљане Десница-Петровић, Владимира Хоровица и Милана Унковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.134/17 од 30.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 358/24 од 24.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 07.05.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Марића, адвоката Биљане Десница-Петровић, Владимира Хоровица и Милана Унковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.134/17 од 30.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 358/24 од 24.12.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.134/17 од 30.11.2023. године окривљени Милош Марић је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и члана 61. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 278. став 4. у вези става 1. и члана 61. КЗ казна затвора у трајању од 5 година, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ казна затвора у трајању од 3 године и затим је окривљени Милош Марић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 20.03.2015. године када је лишен слободе па до 13.01.2017. године када му је притвор укинут.

Истом пресудом оштећени АА, ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. Одређено је да се од окривљеног одузима ватрено оружје, његови делови, муниција и експлозивне материје, а које су ближе означене у изреци пресуде. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Новом Саду, Основном суду у Новом Саду и Вишем суду у Новом Саду, а како је то ближе означено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 358/24 од 24.12.2024. године у ставу I изреке делимично је усвојена жалба бранилаца окривљеног Милоша Марића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Новом Саду К.134/17 од 30.11.2023. године тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Милоша Марића огласио кривим за продужено кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и члана 61. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ, а како је то ближе описано у изреци другостепене пресуде, па му је за наведена кривична дела претходно утврдио појединачне казне и то за кривично дело из члана 278. став 4. у вези става 1. и члана 61. КЗ казну затвора у трајању од 4 године и 2 месеца, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ казну затвора у трајању од 3 године и затим је окривљеног Милоша Марића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година у коју му се урачунава време provedено у притвору почев од 20.03.2015. године када је лишен слободе па до 13.01.2017. године када му је притвор укинут, те је одредио да се оштећени АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД ради остваривања имовинскоправног захтева упућују на парнични поступак. У ставу II изреке пресуде одбијене су као неосноване и то у целости жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду и у преосталом делу жалба бранилаца окривљеног Милоша Марића, па је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Милоша Марића, адвокати Биљана Десница-Петровић, Владимир Хоровиц и Милан Унковић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1, 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да у целости укине пресуде Вишег суда у Новом Саду К.134/17 од 30.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 358/24 од 24.12.2024. године и нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним првостепеним већем или да укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 358/24 од 24.12.2024. године и предмет врати том суду ради поновног одлучивања о жалби на првостепену пресуду са налогом да о жалби одлучује веће у другом саставу, као и да у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоце о седници већа и да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи, односно прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде

против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног Милоша Марића у поднетом захтеву истичу да се побијана осуђујућа пресуда заснива искључиво на незаконитим доказима и то пре свега на записнику о претресању стана и других просторија ПУ Нови Сад ОКП – дроге од 20.03.2015. године, који се односи на претрес куће у ..., улица ... број ..., а који је као незаконито прибављен доказ морао бити издвојен из судских списка. По ставу бранилаца, наведени записник је резултат незаконито спроведене доказне радње претресања стана и других просторија која је спроведена супротно члану 156. став 7. ЗКП, обзиром да лицима ЂЂ и ЕЕ, који су као сведоци присуствовали наведеном претресању, није предочено да они треба да буду заједно сво време трајања претреса, јер исти ни једног тренутка нису били заједно, већ је један сведок био на спрату, а други у приземљу куће у којој живи окривљени, при чему ни једно од двоје сведока није било присутно приликом претресања возила које се налазило у дворишту куће, а такође ни приликом проналаска у истом спорне пушке. У прилог незаконитости наведеног записника о претресању стана и других просторија, браниоци даље истичу и да записник није сачињен у законом прописаној форми и то у складу са одредбом члана 157. став 4. ЗКП, обзиром да не садржи опис пронађених предмета и место на коме су пронађени, као ни констатацију везано за проналазак спорних пиштоља и пушке.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, супротно наводима бранилаца окривљеног, записник о претресању стана и других просторија МУП-а РС ДП ПУ у Новом Саду ОКП - дроге од 20.03.2015. године и по својој садржини и по начину прибављања представља законити доказ на којем је суд могао засновати побијану правноснажну пресуду. Наведени записник је резултат законито спроведене доказне радње претресања стана и других просторија, која је предузета у складу са одредбама чланова 155, 156. и 157. ЗКП и то од стране овлашћених службених лица МУП-а РС ПУ у Новом Саду, у присуству два пунолетна грађанина као сведока претреса, по наредби за претресање судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кппр.бр.100/15 од 20.03.2015. године која садржи све елементе прописане одредбом члана 155. ЗКП, а која је донета на образложени захтев Вишег јавног тужиоца у Новом Саду КТР.382/15 од 20.03.2015. године, а наведени записник су својеручно потписали Милош Марић као држалац стана, те присутни сведоци претреса ЂЂ и ЕЕ и то без икаквих примедби на сам ток вршења претреса и поступање полиције, као и овлашћено службено лице и записничар. Иначе, у самом записнику о претресању стана и других просторија је на првој страни констатовано да је Милошу Марићу као држаоцу стана пре почетка претресања стана предата наредба о претресању и да је он том приликом поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању и исти је изјавио да

не захтева присуство адвоката, а наведену констатацију овлашћеног службеног лица је одмах поред исте потврдио својим потписом Милош Марић, а из чега произилази да је он критичном приликом имао могућност да захтева да адвокат присуствује наведеном претресању, али да он то своје право није искористио, тако да се и у овом делу као неосновани оцењују наводи бранилаца окривљеног Милоша Марића. Поред тога, из наведеног записника произилази да су сведоци претреса ЋЋ и ЕЕ сходно одредби члана 156. став 7. ЗКП били присутни пре почетка претресања и поучени о њиховој улози приликом вршења претреса, при чему одредба члана 156. став 7. ЗКП, на чију повреду приликом претресања указују браниоци окривљеног, ни не предвиђа обавезу предочавања сведоцима претреса од стране овлашћеног службеног лица да они треба да буду заједно један поред другог у сваком тренутку трајања претреса, нити закон предвиђа да претресање мора бити обављено на тај начин, већ само да истом присуствују два пунолетна грађанина као сведоци који ће се пре почетка претресања упозорити да пазе на ток претресања, а што је у конкретном случају и учињено. Осим тога, супротно наводима бранилаца окривљеног, наведени записник је сачињен у законом прописаној форми и то у складу са одредбом члана 157. став 4. ЗКП, обзиром да садржи тачан опис пронађених и одузетих предмета, као и место на коме су исти пронађени, а о одузетим предметима је потом сачињена потврда о привремено одузетим предметима која је издата Милошу Марићу од којег су предмети одузети.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног у делу у којем, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконито прибављен доказ означавају потврду о привремено одузетим предметима ПУ Нови Сад од 20.03.2015. године, истицањем да наведена потврда није сачињена у законом прописаној форми и није идентичне садржине са записником о претресању стана и других просторија у погледу пронађених предмета, те да је наведену потврду Милош Марић потписао у својству грађанина, без присуства браниоца, чиме му нису омогућена права из члана 294. став 4. у вези члана 8. ЗКП, будући да је он у тренутку потписивања потврде о привремено одузетим предметима имао статус осумњиченог лица, јер је према њему у том тренутку решењем било одређено задржавање и био је лишен слободе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се не могу прихватити као основани. Ово са разлога јер је и потврда о привремено одузетим предметима састављена дана 20.03.2015. године од стране овлашћеног службеног лица МУП-а РС ДП ПУ Нови Сад ОКП Група за сузбијање кријумчарења и наркоманије прибављена на законит начин радњама полицијских службеника на које су они овлашћени у складу са одредбом члана 286. став 2. ЗКП, односно наведена потврда о привремено одузетим предметима је резултат законито спроведене доказне радње привремено одузимање предмета, тако да и по начину прибављања и по својој садржини представља законити доказ и на истој се може заснивати пресуда. Наиме, наведена потврда о привремено одузетим предметима је Милошу Марићу, од којег су предмети одузети, издата у складу са одредбом члана 150. став 1. ЗКП и садржи све обавезне елементе прописане овом законском одредбом и то опис предмета који су одузети, податке о Милошу Марићу од кога су предмети одузети, где су исти пронађени, као и својство и потпис лица које радњу спроводи, при чему Законик о

кривичном поступку ни не предвиђа да потврда о привремено одузетим предметима мора да буде потписана од стране лица од кога се предмети одузимају, у овом случају од Милоша Марића, а који је био присутан приликом проналаска одузетих предмета од стране овлашћених службених лица при претресу стана и других просторија чији је он држалац и био је поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању и исти је изјавио да не захтева присуство адвоката, тако да околност на коју у поднетом захтеву за заштиту законитости указују браниоци, и то да је Милош Марић наведену потврду о привремено одузетим предметима потписао без присуства браниоца, по налажењу Врховног суда у конкретном случају није од утицаја на саму законитост наведене потврде ни у формалном, а ни у садржинском смислу и нема за последицу њено обавезно издвајање из списка предмета. Поред тога, сви предмети који су у записнику о претресању стана и других просторија наведени да су нађени и одузети приликом претреса стана и других просторија су таксативно и наведени у потврди о привремено одузетим предметима, али само различитим редоследом, тако да се и у овом делу оцењују као неосновани наводи бранилаца окривљеног.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног у делу у којем као незаконито прибављен доказ означавају налаз и мишљење Биолошког факултета Универзитета у Београду. По ставу бранилаца ДНК-а вештачење је незаконито из разлога јер узорци биолошког порекла нису прибављени сагласно одредби члана 141. ЗКП, будући да у конкретном случају није постојала наредба јавног тужиоца или суда о узимању букалног бриса од окривљеног Милоша Марића и ту радњу није предузео здравствени радник, а такође и брисеви са оружја и муниције који су достављени Биолошком факултету нису законито прибављени јер су изузети без наредбе тужилаштва или суда.

Супротно наводима бранилаца окривљеног, по налажењу Врховног суда, ДНК-а вештачење Биолошког факултета Универзитета у Београду представља законито прибављен доказ на којем се може заснивати побијана правноснажна пресуда. Наиме, како из списка предмета произилази да је узимање узорака биолошког порекла обављено у складу са одредбом члана 141. ЗКП и од окривљеног Милоша Марића је на основу наредбе ОЈТ у Новом Саду број КТР.871/15-2 узет букални брис ради евентуалног одређивања ДНК-а профила и упоређивања са траговима пронађеним и изузетим приликом вршења увиђаја места догађаја, а поводом предметних критичних догађаја, те како су и брисеви са оружја и муниције који су достављени Биолошком факултету изузети на основу наредбе органа поступка, то се следствено томе и у овом делу оцењују као неосновани наводи бранилаца окривљеног.

Осталим наводима бранилаца окривљеног везаним за ДНК-а вештачење Биолошког факултета Универзитета у Београду се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведеног ДНК-а вештачења, већ се фактички само оспорава кредибилност наведеног вештачења и његова доказна снага и то истицањем да је ДНК-а вештачење извршено од стране Биолошког факултета у Београду Центар за хуману молекуларну технику који не поседује акредитацију за обављање ДНК-а вештачења издату од стране Акредитационог тела Србије, па како наведени наводи не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране

окривљеног, односно његових бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног није посебно ни разматрао.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног у делу у којем као незаконито прибављен доказ означавају балистичко вештачење, истицањем да је записник о балистичком вештачењу 03/4-10 број 234-3462/15 од 21.03.2015. године, поред вештака Драгољуба Илића сачинио и полицијски службеник Дејан Белић, а који није могао бити одређен као судски вештак балистичар у овом кривичном поступку и морао се сходно одредбама чланова 42. и 37. ЗКП изузети из вештачења, будући да је претходно присуствовао увиђају места догађаја извршеном дана 18.03.2015. године у ..., број .., а везано за испалење више хитаца из ватреног оружја на кућу ЖЖ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се не могу прихватити као основани. Ово са разлога јер како је одредбом члана 133. став 4. ЗКП предвиђено да се на увиђај може позвати и вештак ако би његово присуство било од користи за давање налаза и мишљења, то стога околност да је увиђају места догађаја извршеном дана 18.03.2015. године у ..., улица ... број .., а везано за испалење више хитаца из ватреног оружја на кућу ЖЖ, присуствовао и вештак балистичар Дејан Белић, а што је и констатовано у записнику о увиђају места догађаја МУП-а РС ДП ПУ у Новом Саду ОКП од 18.03.2015. године, а који вештак балистичке струке је потом заједно са вештаком Драгољубом Илићем дао налаз и мишљење у предметном кривичном поступку, ни на који начин не утиче на законитост наведеног налаза и мишљења, нити представља разлог за изузеће Дејана Белића од вештачења у предметном кривичном поступку сходно одредбама чланова 42. и 37. ЗКП, како то неосновано у поднетом захтеву истичу браниоци окривљеног.

Дакле, имајући у виду да, по оцени Врховног суда, сви претходно наведени докази представљају законите доказе на којима се пресуда може заснивати, то самим тим није морало бити донето решење о њиховом издвајању из списка предмета, па су из наведених разлога као неосновани оцењени наводи захтева бранилаца окривљеног којима се указује да је извођењем ових доказа и заснивањем побијане правноснажне пресуде на истима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Марића у осталом делу је одбачен.

Наиме, браниоци окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означавају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, како браниоци у поднетом захтеву не указују у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном и која конкретно одредба кривичног закона је повређена, већ само наводе да суд није правилно одмерио казну окривљеном пошто му је погрешно као отежавајућу околност ценио његову ранију осуђиваност за кривично дело из области саобраћаја из члана 289. став 3. у вези

става 1. КЗ, будући да је за то кривично дело осуда брисана по службеној дужности дана 01.10.2018. године, то по налажењу Врховног суда браниоци суштински указују на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда само формално означавају повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 3. ЗКП), док суштински својим наводима у овом делу указују на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, браниоци окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводе и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како браниоци окривљеног даље у образложењу захтева уопште не указују у чему се конкретно састоје повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Марића, адвоката Биљане Десница-Петровић, Владимира Хоровица и Милана Унковића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев бранилаца окривљеног у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић